

Sygn. akt II AKa 376/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska Drązek

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. – Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2020 r.

sprawy:

1) A. T.

syna M. i W. z d. I.

urodz. (...) w K.

oskarżonego z art. 280§1 k.k. i z art. 286§1 k.k.

2) K. K. (1)

córki L. i E. z d. B.

urodz. (...) w C.

oskarżonej z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2019 r. sygn. akt XII K 231/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej K. K. (1) w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 7 wyroku o karze łącznej;

- uniewinnia oskarżoną od popełnienia czynu z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. przypisanego w punkcie 5 wyroku;

- na podstawie art. 85§ 1 i 2 k.k. i art. 86§1 k.k. łącząc orzeczone wobec oskarżonej w punktach 4 i 6 wyroku kary jednostkowe orzeka wobec oskarżonej K. K. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. T. w ten sposób, że orzeczoną w punkcie 3 wyroku karę łączną obniża do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu A. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 sierpnia 2018 r. godz. 7:30 do dnia 12 lutego 2020 r. godz. 7:30 oraz od dnia 22 lutego 2020 r. godz. 7:30 do dnia 16 marca 2020 r.

IV. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

V. zwalnia oskarżonych od kosztów postępowania na nich przypadających za I i II instancję, wydatkami obciążając Skarb Państwa, zaś koszty postępowania w sprawie w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (1) Kancelaria Adwokacka w W. oraz adw. J. O. Kancelaria Adwokacka w K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu A. T. oraz oskarżonej K. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 376/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2019 r.,
sygn. akt XIIK 231/18**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. T.</p>	
--	--

	Zarzut	
1.	<p>Odnosnie punktu I skarzonego wyroku: obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. oraz art. 5§2 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i nadanie zeznaniom świadka S. B. przymiotu wiarygodności, podczas gdy zeznania tegoż świadka na taki przymiot nie zasługują ze względu na ich wewnętrzną sprzeczność i nie dające się usunąć wątpliwości, które rozstrzygnięto na niekorzyść oskarżonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1) Podnosząc w apelacji zarzut obrazy prawa procesowego w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. należy wykazać konkretne naruszenie przepisów procedury karnej (tj. bądź to przepisów dotyczących gromadzenia i oceny dowodów, czy też przepisów, których obraza powoduje naruszenie prawa do obrony oskarżonego (o ile skarżący ma do tego gravamen), wreszcie innych przepisów procedury karnej, które nie mieszczą się w dwóch pierwszych kategoriach), a następnie wykazać wpływ naruszenia określonego przepisu na treść wyroku;</p> <p>2) Skuteczne zarzucenie obrazy art. 7 k.p.k. co do oceny dowodów musi wykazać, że nie uwzględnia ona zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – a tego warunku skarga odwoławcza wniesiona przez obrońcę oskarżonego A. T. nie</p>		

spełnia. Argumenty obrońcy nie wykazały także, by podstawą orzeczenia nie był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.);

3) Nieprawidłowe (bo wewnętrznie sprzeczne) jest łączenie przedstawiania zarzutu w oparciu o art. 7 k.p.k. i 5§2 k.p.k. – bowiem przepisy te mają rozłączny, wykluczający się charakter;

4) Przesłanką postąpienia zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. jest ustalenie, że w sprawie zachodzą "niedające się usunąć wątpliwości". O takich wątpliwościach można mówić dopiero po dokonaniu przez Sąd analizy całokształtu materiału dowodowego w sposób zgodny z wymogami art. 7 k.p.k." (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2019 r., V KK 239/18). Wątpliwości o jakich mowa w art. 5§2 k.p.k. dotyczą wyłącznie Sądu, który gdyby je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego ewidentnie naruszyłby zasadę in dubio pro reo. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała, też nie jest wystarczające, że wątpliwości zgłasza na gruncie tego przepisu obrońca.

W realiach niniejszej sprawy obrońca kwestionując dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadka S. B. i przyznanie im waloru wiarygodności podnosi, że jest ona w wieku zaawansowanym, jej zdolności do dokonywania spostrzeżeń i wyciągania wniosków są ograniczone – czego dowodzi dobitnie „fluktuacja zeznań pokrzywdzonej w trakcie postępowania przygotowawczego oraz przed sądem”. Obrońca

stwierdził wręcz, że „w pamięci świadka do czasu zeznawania przed sądem zaszły poważne zmiany w psychice” – przez co zeznania S. B. nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu. Cytując poszczególne wyrwane z całości wypowiedzi złożone przez świadka S. B. na rozprawie sądowej dowodził, że miała ona problem ze wskazaniem chronologii zdarzenia i jego szczegółów. Powyższy brak konsekwencji w ocenie obrońcy „pokazuje (...), że zeznań świadka złożonych przed sądem nie można traktować jako wartościowego źródła dowodowego”.

Tymczasem w swoim wywodzie obrońca pomija, że wszystkie depozycje świadka złożone w toku niniejszego postępowania zostały dostrzeżone przez Sąd I instancji. Dowodzi tego treść uzasadnienia Sądu I instancji, z którego wynika, iż Sąd ten poddał właściwej analizie treść zeznań pokrzywdzonej, złożonych na kolejnych etapach postępowania i trafnie uznał, że zeznania złożone w śledztwie opisują w sposób rzeczowy, spójny i obiektywny przebieg zdarzenia z dnia 9 października 2017 r. Depozycje złożone przez świadka na tym etapie postępowania wskazują, że szczegółowo i zachowaniem chronologii S. B. opisała przebieg zdarzenia, sposób w jaki została zaatakowana i zraniona przez oskarżonego, cytowała treść wypowiedzianych przez niego gróźb oraz przedmioty jakie mu wydała. Sąd skonfrontował treść tychże zeznań z zeznaniami złożonymi na rozprawie i ocenił, że „w czasie spontanicznej wypowiedzi pokrzywdzona początkowo bardzo chaotycznie przedstawiła przebieg zdarzenia, częściowo podając

odmiennie, ale okoliczność tą należy tłumaczyć emocjami, jakie towarzyszyły jej w trakcie składania zeznań. Świadek nie ukrywała, że przed Sądem czuje ogromną presję, napięcie, bo musi pamięcią wrócić do nieprzyjemnych dla niej wydarzeń” (vide strona 9 uzasadnienia) – niemniej po odtworzeniu jej zeznań złożonych wcześniej potwierdziła ich treść, nadto logicznie uzupełniała je, wyjaśniała nieścisłości i tłumaczyła ich powody. Powyższe doprowadziło Sąd Okręgowy do końcowej oceny, że mimo podeszłego wieku i upływu czasu od zdarzenia świadek doskonale rozumiała treść zadawanych jej pytań, jej odpowiedzi były wyczerpujące, nie zasłaniała się bezpodstawnie niepamięcią, przez co brak jest podstaw do zakwestionowania tego dowodu jako odpowiadającego prawdzie.

Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by ocena zeznań świadka S. B. była dokonana przez Sąd I instancji niezgodnie z faktami, wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym – czyli z zachowaniem reguł swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. To, że w toku rozprawy świadek początkowo w fazie składania zeznań spontanicznych zeznała odmiennie nie oznacza, że zeznania świadka nie mają waloru wiarygodności. W procesie karnym nie obowiązuje zasada ważności wypowiedzi i ich wartościowania w zależności od etapu, na którym zostały one przekazane. Jeśli byłoby tak, że znaczenie mają tylko zeznania z rozprawy zbędne byłoby przesłuchiwanie świadków w toku śledztwa, skoro wartość tych wypowiedzi nie miałaby doniosłości w procesie dowodzenia.

Sąd I instancji nadał podstawową wartość zeznaniom pokrzywdzonej ze śledztwa, ale co najważniejsze wyjaśnił także dlaczego tak uczynił oraz co nie mniej istotne wskazał powody, dla których uznał, że zeznania tego świadka – również te złożone na rozprawie sądowej po odczytaniu w trybie art. 391§1 k.p.k. wcześniejszych zeznań – cechuje wręcz wysoka odpowiedzialność za słowa. Podkreślić w tym miejscu należy, że dowód odtworzony w trybie art. 391 § 1 k.p.k. ma status procesowy pełnoprawnego dowodu. Okoliczności zdarzenia wynikające z tychże zeznań korespondują z pozostałym materiałem dowodowym – w szczególności protokołem oględzin osoby (k. 5-6), materiałem pogładowym (k. 710-711), protokołem oględzin ubrania (k.270-271), a także z zeznaniami L. L. i A. B. (2). Powyższej oceny nie podważa akcentowanie przez obrońcę, że L. L. i A. B. (2) są dziećmi pokrzywdzonej i znają zajście wyłącznie z opowiadań matki.

Chybiony jest również argument obrońcy, że zeznania S. D. (1) i P. P. potwierdzają tezę o małej wiarygodności zeznań S. B., bo jak zeznali przed Sądem pokrzywdzona „zeznając na policji nie była w stanie podać szczegółowo czasu poszczególnych wydarzeń”. Sąd dokonując oceny powyższych dowodów odnotował, że również zeznania tych świadków z uwagi na upływ czasu od zdarzenia cechuje niepamięć szczegółów. Co więcej całościowa analiza tychże zeznań wskazuje, iż również oni dostrzegli, że zdarzenie, w którym sprawcą był oskarżony wiązało się z ogromnymi przeżyciami dla pokrzywdzonej: „rozmowa z pokrzywdzoną trwała

dość długo, ona na początku rzeczywiście targana emocjami nie była w stanie wiele powiedzieć, ale w czasie spokojnej rozmowy mówiła to, co pamiętała. Te wszystkie zapisane słowa to jej słowa” (vide zeznania świadka S. D. (2), k. 653v), „pokrzywdzona była w stanie odtworzyć zdarzenie, ale umknął jej czas” (vide zeznania świadka P. P., k. 652v-653).

Reasumując stwierdzić należy, że skarżący obrońca nie wskazuje na błędy w rozumowaniu Sądu I instancji i nie dowodzi naruszenia reguł poprawnego wnioskowania, lecz przedstawia własne oceny zachowania oskarżonego wynikające z jego wyjaśnień i na tej podstawie wyprowadza wnioski o błędnych ocenach przeprowadzonych dowodów. To, że skarżący przedstawia własne, odmienne od wyprowadzonych przez Sąd I instancji, wnioski ocenne materiału dowodowego nie oznacza, że tenże Sąd naruszył reguły poprawnego wnioskowania, przez co obraził normę wynikającą z art. 7 k.p.k., a w konsekwencji ustalił sprzeczny z rzeczywistością stan faktyczny.

Należy, uzupełniając argumentację Sądu meriti podkreślić, że fakt iż pokrzywdzona nie mając pewności co do rodzaju narzędzia użytego podczas zdarzenia przez oskarżonego na żadnym etapie postępowania luk w tym zakresie nie uzupełniała w sposób dowolny – co w efekcie doprowadziło do przyjęcia działania oskarżonego jako rozboju kwalifikowanego z art. 280§1 k.k. – dodatkowo wzmacnia ocenę, że brak jest dowodów wskazujących na nieuprawnione pomówienie oskarżonego przez pokrzywdzoną.

	Zarzut	
2.	Odnośnie punktu I skarżonego wyroku: obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 410 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie wzięcie pod uwagę zeznań świadka K. K. (1) co do proceduru, w którym brał udział oskarżony;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Naruszenie tego przepisu (art. 410 k.p.k.) następuje wtedy, gdy Sąd I instancji pominię w toku procesu istotne z punktu widzenia treści rozstrzygnięcia dowody i nie ujawni ich na rozprawie lub też, mimo, że wprowadzi je do procesu zignoruje ich znaczenie w toku wyrokowania. Apelujący obrońca tymczasem nie wykazał, które z dowodów istotne z punktu widzenia czynionych ustaleń nie zostały wprowadzone do materiału dowodowego pozwalającego czynić ustalenia faktyczne lub też mimo ich wprowadzenia do procesu zostały pominięte w rozważaniach Sądu meriti, choć mają zasadnicze znaczenie dla czynionych ustaleń. Jeśli prześledzić czynności dowodowe prowadzone w toku rozprawy jawi się jednoznaczny obraz rzetelności działań Sądu, który przeprowadził bezpośrednio na rozprawie wszystkie istotne dla czynionych ustaleń dowody: przesłuchał oskarżonego oraz współoskarżoną K. K. (1), świadków wskazanych w akcie oskarżenia, a także wykorzystując możliwości wynikające z art. 394 § 2 k.p.k.		

ujawnił pozostałe dowody istotne dla wydania orzeczenia.

Rozważając o przedmiotowym zarzucie apelującego należy stwierdzić, że nie jest czymś szczególnym w praktyce sądowej, iż Sąd opiera się na określonych wypowiedziach istotnych dla rozpatrywanej sprawy. Wbrew zarzutowi błędów proceduralnych Sąd I instancji nie pominął wyjaśnień K. K. (1) (błędnie wskazanej w apelacji jako świadek). Po pierwsze została ona przesłuchana. Po wtóre, Sąd dokonał oceny jej wyjaśnień czemu dał wyraz w swym uzasadnieniu stwierdzając, że za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia złożone na rozprawie sądowej, w których przyznała się do popełnienia czynów jej zarzuconych. Wyjaśnił Sąd meriti również dlaczego wiary jej odmówił co do wyjaśnień złożonych na etapie śledztwa. Nie sposób zatem skutecznie twierdzić, że jej wypowiedzi zostały pominięte. To natomiast, że nie nadano jej rangi oczekiwanej przez oskarżonego i jego obrońcę nie oznacza, że zostały one pominięte. Skoro Sąd wyjaśnił ich znacznie dla czynionych ustaleń (uznając je za nieprzydatne do odtworzenia w jaki sposób i w jakich okolicznościach A. T. odbierał pieniądze pokrzywdzonym) oznacza to, że brał je pod uwagę, a zatem zarzut ich pominięcia jest chybiony.

Reasumując, nie wytrzymuje krytyki twierdzenie obrońcy oskarżonego, że udział oskarżonego w zorganizowanym procederze oszustw tzw. „na policjanta”, w którym działania poszczególnych osób biorących w nim udział przebiegały według ustalonego podziału ról i schematów, a także wobec poinstruowania oskarżonego

<p>w jaki sposób ma zachowywać się wobec pokrzywdzonych podczas odbierania od nich pieniędzy wyklucza możliwość dokonania przez oskarżonego A. T. przestępstwa rozboju. Jest to założenie nie tylko całkowicie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego – ale w realiach niniejszej sprawy wbrew faktom ustalonym na podstawie przeprowadzonych dowodów.</p> <p>W ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowa jest subsumpcja prawna i przypisanie oskarżonemu czynu z art. 280§1 k.k.</p>		
	Zarzut	
3.	<p>Odnosnie rozstrzygnięciu z pkt II wyroku: na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zastosowanie rażąco niewspółmiernie wysokiej kary za popełnienie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II wyroku;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Wymierzona oskarżonemu kara za czyn z punktu drugiego nie nosi cech rażącej, „bijącej po oczach” surowości – wręcz przeciwnie, wobec ustawowego zagrożenia przestępstw z art. 286§1 k.k. karą pozbawienia wolności w wymiarze do lat 8-iu została ona orzeczona w dolnym progu;</p> <p>2. Sąd przy orzekaniu kary miał na względzie wszystkie dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., tj. stopień społecznej szkodliwości, cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele</p>		

zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Sąd meriti respektował także treść § 2 tego przepisu nakładający obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu o wymiarze kary motywacji i sposobu zachowania się sprawcy – wskazując, że oskarżony działał z niskich pobudek, chęci osiągnięcia szybkiego i łatwego zysku.

3. Uwzględnione zostały wszystkie podane przez obrońcę okoliczności w apelacji: brak podstaw do uznania, by to oskarżony był organizatorem przestępczego procederu, że jest on osobą młodą i bez doświadczenia życiowego; do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył częściowe przyznanie się przez oskarżonego do winy, a także opisanie przez niego mechanizmu działania grupy przestępczej zajmującej się dokonywaniem oszustw metodą tzw. „na policjanta”;

4. Obrońca w swej argumentacji pomija okoliczności które nie są już tak korzystne dla oskarżonego, a słusznie zostały podniesione przez Sąd meriti – bardzo wysoką społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu, znaczny stopień zawinienia oskarżonego oraz wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem; trafnie Sąd ten podkreślił, że wprawdzie oskarżony nie był organizatorem, ale rola oskarżonego w dokonaniu tego przestępstwa była bardzo doniosła, wręcz kluczowa dla jego powodzenia; oskarżony był już uprzednio karany; miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

5. Kara orzeczona wobec A. T. jest karą sprawiedliwą.

<p>6. W apelacji – poza podaniem okoliczności, które zostały wzięte przez Sąd Okręgowy pod uwagę, nie uargumentowano, z jakiego powodu okoliczności te mają przybrać większe natężenie, aniżeli nadał im sąd pierwszej instancji.</p>		
	Wniosek	
<p>1) Zmiana kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie I wyroku i przyjęcie kwalifikacji prawnej tego czynu jako przestępstwa oszustwa na podstawie art. 286§1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego przewidzianego tym przepisem;</p> <p>2) Wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt II wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski skarżącego obrońcy bezpodstawne wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>łącność czasowo – przedmiotowa pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu w punktach 1 i 2 skarżonego wyroku</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Mając na uwadze treść art. 85 k.k. i konieczność uwzględnienia przy orzekaniu kary łącznej tak związku</p>	

<p>przedmiotowego, jak podmiotowego zachodzącego pomiędzy jednostkowymi czynami przypisanymi w wyroku tj. konieczności uwzględnienia przy ocenie</p> <ul style="list-style-type: none"> - związku przedmiotowego, który wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw; - związku podmiotowego, w którym chodzi o pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów. <p>W ocenie Sądu odwoławczego, mimo braku zarzutu obrońcy oskarżonego skierowanych co do orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej - zachodzi konieczność uwzględnienia z urzędu ścisłych związków pomiędzy wymienionymi czynami, a także względów nakazujących zachowanie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>W odniesieniu do oskarżonego A. T.:</u> <u>punkty 1., 2., 8., 9., 10. wyroku</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>1) Rozstrzygnięcie Sądu wobec oskarżonego A. T. jest prawidłowe w zakresie dokonanej oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych co do sprawstwa w zakresie czynów mu przypisanych.</p> <p>2) nie budzi zastrzeżeń ocena prawnokarna co do kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu występku, a także wymiar kary za każdy z tych czynów.</p> <p>3) zarzuty apelacji niezasadne.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Orzeczoną w punkcie 3 wyroku karę łączną obniża do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu A. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 sierpnia 2018 r. godz. 7:30 do dnia 12 lutego 2020 r. godz. 7:30 oraz od dnia 22 lutego 2020 r. godz. 7:30 do dnia 16 marca 2020 r.;	
Zwięźle o powodach zmiany	
W ocenie Sądu Apelacyjnego zważywszy na łączność czasowo – przedmiotową pomiędzy czynami przypisanymi oskarżonemu w punktach 1 i 2 skarżonego wyroku , a także wewnętrzną sprawiedliwość wyroku w ocenie Sądu Apelacyjnego stosując zasadę asperacji zbliżoną do pełnej absorpcji obniżył orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną do lat 5 (pięciu).	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	<i>Nie dotyczy</i>	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<i>Nie dotyczy</i>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V. VI.	<p><i>zwalnia oskarżonych od kosztów postępowania na nich przypadających za I i II instancję, wydatkami obciążając Skarb Państwa, zaś koszty postępowania w sprawie w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa;</i></p> <p><i>zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (1) Kancelaria Adwokacka w W. oraz adw. J. O. Kancelaria Adwokacka w K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu A. T. oraz oskarżonej K. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.</i></p>

7. PODPIS

M. D. D. A. K.

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt XIIK 231/18		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana